

ГЕОРГИ КОНОВСКИ КОСТЮМИТЕ

chitanka.info

Не ми се слизаше по стълбите. Но и не ми се скачаше направо в хола. Затова направих компромис — изпързалях се по перилата. Бързо, леко, забавно. И, разбира се — абсолютно безопасно. Няма как да се претрепя, та дори да улуча с глава пода. Обяснението е лесно — като се започне от факта, че наричам тая част „глава“, за да ви е по-ясно...

В хола седеше само Джими и се наливаше с уиски. Пропаднал тип... А какъв беше — новичък, хубав, лъскав, привличащ окото. Харесвах го най-вече заради спомените от миналото. Но се чудех докога ще го търпя...

От трапезарията надникна Били и каза:

— Джимбо, намерих хубава безалкохолна бира. Искаш ли?

Оня едва не подскочи от дивана. Далеч, много далеч съм от биологическите му усещания, но и аз разбрах грешката на Били. Изглежда и той се усети, та изчезна обратно. Беше дошъл да вземе Джими за един ден — колкото да поработи в градината. И беше допуснал грешката да дойде без плик с бутилка. Но, от друга страна, логично — че какъв работник ще е Джими след две бутилки. А сега, след едната и в очакване на другата...

Позната история. И дори вече скучна. Затова ги оставих и тръгнах из квартала. Пролетта напъпваше, птички пееха, по улиците бавно се носеха автомобили, гражданите обикаляха магазините, учрежденията и фирмите работеха — изобщо, нашият малък град се вихреше из сивотата си...

Аз не съм богат. Притежавам само десет къщи. В които живееха шест семейства, три пенсионерски двойки и Джими. Не беше трудно да ги наблюдавам. Но и не беше интересно...

Днес се налагаше да отида до областния център. Така че избрах Майкъл. Тридесетинагодишен на вид, висок, здрав, физически силен, умел шофьор. Облякох го и тръгнах...

Върнах се привечер. Няколко срещи с колеги, посещение на новодошлия емисар, една уредена сбирка с добър приятел. Щяхме да се видим по-късно в Старата хижа — много приятно място в градчето ни. Затова съблякох Майкъл и облякох Форст — белокос, достолепен, малко бавен, но с интересен хумор. Подходящ костюм за мястото. Впрочем, и моят приятел беше в подобен костюм — домашна лейди, с леко синкава коса, поведение на старата бавачка, която остава в спомените...

Какво, какво?

Ах, да — защо говоря за хората така. Извинете, забравих, че вие сте от планетата. Просто аз съм Дух. Нормален Дух. Част от експедицията до вашата Земя. Ние нямаме вашите органи — за хранене, за размножаване, за живот изобщо. И, за да се впишем в средата, създадохме костюмите. По вашему те са хора. Ядат, спят, размножават се (когато ни е нужен нов костюм), работят. И са просто приятни познати...

Аз, както ви казах, не съм от важните Духове. Имам десет къщи с тридесетина костюма. От които десет са ми малки още. Не, не — не се оплаквам. С тях е приятно, забавно, но за работата ни са необходими други, пораснали костюми. И, разбира се — не протъркани и излизаци от употреба като Джими. Макар че някои костюми губим глупаво. Един от тях изгоря при автомобилна катастрофа. Беше ми жал, когато гледах отгоре как се превръща в пепел. Още нов беше. Но...

Друг го съсипаха в областния град. Банков обир. И в костюма ми попаднаха седем куршума. Накъсаха го отпред, разбиха му фасадата. Оставих го на място. Какво да направя — не подлежеше на ремонт...

Обаче, това са редки случаи. Защото се грижа за костюмите си. Както и другите Духове. Те са най-подходящи за цивилизоването на планетата ви. Помня, когато в обикновен костюм навремето предложих на съдържателя на „Глобус“ едни скечове, написани от скука. Пък той ги хареса...

Или, когато във вече изтъкващ се костюм с мустаци (не обичам тая ваша растителност, но си имах един костюм в тоя стил) изнесох лекция по спомени от детската градина — за относителността. Публиката много хареса и теорията, и костюма ми...

А да не споменавам, когато в костюма на стар инвалид реших да вляза в политическата ви власт, че се задържах бая време. Докато ми омръзна и го оставих един април в гардероба...

Добре, добре... Водете ме в стаята. Само не се чудете, ако сутринта намерите вътре единствено костюма ми...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.